

דרכי
רוסית: אלכסנדר עזר-יבורוב
לעברית: אור אדם

חלפה שנה ועוד שנה שמחה וקושי, אור וצרי אזרוק רק רשת לבנה דרישת שלום מעברי.	אל ארץ כל חלומותינו לנו שנות גלות חיכתה אמונתי – אהבתנו לשם אותי נשאה איתה.	ביום ערפל את שנחאי עזבתי, ובים קם עולם הצבעים כתמונה. שלושה חודשים באוקיאנוס הפלגתי עבורך, ארץ קטנה, מסכנה.
אודסה – ערש ילדותי אבני מרחק ממך – עשרות. במעורפל אזכור ביתי וקול של שחוק בין השדרות.	לגבול הגעתי, אך לא חוף. מעברו מדבר ואין מרחבים שם עד-אין-סוף אגם צר וכחול המים.	שקיעה - ושמש לים יורדת זריחה - בצבע הים נתכסה הדרך רב אל המולדת אך יש ייעוד לכל מסע.
הנה אביט אחרונתי אל ילדותי, אל נעורי פי: הגימנוזיסט ההוא, האני? מים רבים זרמו מאז...	מדבר גובי – מרחב ענק דיונת חול גדולה, חומקת הכל צהוב ויש שם רק ציה ומנוחה ושקט.	כל זה הי'ה היה מזמן ימים ולילות, ארצות ופנים אנשים וצבעים נחתמו ביומן אשמור הכל בזכרוני.
פטר – קול שקשוק רכבת גשם ממטיר, מהגשר נראה איך הסוסים מושכים מְרָפָת מול אויר שקוף ונוצץ כמראה.	שבועיים בבקתה ישבתי סביב חולות ואוכל אין על מדורות כוס תה חלטתי כל בוקר, ערב, צהרים.	הכל ידעתי לאהוב הכל נצור אצלי לעד: כמו אמונה אוצר לחצוב אפילו מה שכבר אבד.
בעת ההיא, מה עוד קרה? ללא נתיב באין יודע אמא רוסייה לנו יקרה האם היינו ילדיה?	אך מה לי כי אלין על דרך והחיים רק בתחילה כי לי יש משמעות וערך על אניה שב מגולה!	אין לי יכולת ואין כח את כל הדרך כאן לחשוף אך לא אוכל אותה לשכוח גם אם הגעתי אל החוף.
ופעם לי ידיד הטעים: הדרך לאושר והצלחה למצוא משמעות ועניין בחיים ולממש את עצמך.	נודד כמו טובע על הקרש מרוסיה לסיין עלי שבילי אך הכיוון ברור כשמש מולדת רחוקה שלי...	דרכי גדולה היא - עניין ופרך צפון, דרום, חלום ושבות רק מכאן מסוף הדרך אראה כאב והתלהבות.
אך המצב השכיח ערך עמדתי מול כל אתגרים וכך המשכתי לי בדרך בארץ שלג וכפורים.	אלייך בא, חרף מכשולים אם צריך, בשבילך אחצה רקיע כי הדרך אלייך היא הדרך שלי ויודע היטב שבסוף עוד אגיע.	וכשמביט אחור מכאן מבין ששם הכל שקרים בכל מקום הכל ריקן תמיד נרגיש כמו זרים.
או הנה טומסק, עיר כלבבי, בתי העץ לבן עוטפים המון קשה-יום אבל חביב וקרח קר גושים שקופים.	גובי נותר מאחור עם גמל והנה שנחאי, ורוגש בי הדופק וכבר אניה מוכנה בנמל היא שתקח אותי אל האופק.	ובסוף הדרך, כיף-תקווה במולדת התמקמתי: אוויר כאן רוח, ואהבה זו הארץ עליה חלמתי...
ברוסיה זו לי תחנה אחרונה לכן עד היום לסיביר מתגעגע שלום אמרתי לארצי הישנה שכה אהבתי את שְלִגְיָה...	אך לי הידיד אמר עוד דבר: כמו אסיר לנתיב - משימה לחיי. ואם כאן בדרך, יש עוד אתגר אשהה שנת עבודה ציונית בשנחאי.	לא רצתי סתם אל קו הגמר צעדתי בעוז, בטוח בעצמי, חרף קשיי השביל הצר הדרך משכה בעקבי חלומי.